Сьогодні вранці,
в сім годин,
ударив
одчайдушний грім,
а там —
і блискавка за ним
сяйнула,
ніби диво,
і вмить
за зблиском голубим
знялась
жахлива
злива!

— Гроза! Гроза! —
кричать птахи
і мчать
налякані такі
ховатись де попало,
щоб їх,
веселих і легких,
грозища не впіймала*

А я грози
не налякавсь,
чого її лякатись!
Я відкриваю вікна
враз:
— Влітайте
до кімнати!

І от уже птахи
всі-всі —
шпаки, синиці, горобці—

летять в мою кімнату,
рядком сідають
на стільці —
та й ну мені співати!

І я своїм гостям
також
підспівую як можу.
І хай собі
періщить дощ —
мене він
не тривожить,
бо я кричу
дощу:
— Спинись!..—
Дивлюся:
він — вщухає...
І я з птахами
в справжній ліс
через вікно тікаю!..

Та раптом
чую навздогін:
— Уже вставати треба!..

Я прокидаюсь.
Сім годин.
А за вікном —
гроза, і грім,
і блискавки у небі.
Але ніде нема птахів:
ні поруч,
ні в кімнаті.
Це просто сон
мені наснився,

а зараз —
час вставати.

На шибі — дощ,
немов роса.
Я в школу поспішаю.
Але вікно,
хоча й гроза,—
відкритим залишаю!..